

Kapitola 3

„Někdo ten seznam vyměnil, jinak si to neumím vysvětlit,“ prohlásil jsem.

Karen se zády opírala o dub a koukala na mě.

Měli jsme přestávku, před námi kluci hráli fotbal a holky skákaly panáka. Další rok jsme měli nastoupit na střední, což ovšem znamenalo jediné to, že se přestěhujeme do baráku na protější straně školního dvora, kde mají kuřáckej koutek, ve kterým nepochybně skončím. Protože ten je pro rebely. Pro ztracený případy. Karen byla z tohohle pohledu výjimka. Rebelka, ale ztracenej případ ani náhodou.

„Jaký to je, když ti nikdo nevěří?“ zeptala se a odhrnula si z pihovatýho obličejce světlý vlasy ostříhaný na kluka. Karen byla nejpraštější holka ze třídy. A nejchytřejší. Sršela energií, smíchem a neklidem. Místo chůze tančila, nosila divný, podomácku ušitý oblečení, který kdyby nosil kdokoli jinej, všichni by si ho dobírali. Drzejm učitelům odpovídala stejně drze, a když se jim nepodařilo ji setřít, smála se jim. Protože Karen uměla všechno, co bylo třeba, i něco navíc; člověk občas míval dojem, že toho ví víc než učitelé. Vynikala v angličtině a tělocviku i ve všech ostatních předmětech. A byla drsná. V nový škole jsem si jí všiml hned první den – nebála se mě, tvářila se zvědavě. Bavila se s každým, i s námi, co jsme patřili do kasty

pirájů. Zaznamenal jsem, že kdykoli se o přestávce na těch svezích dlouhých hubenejch nohách vydala k nám, místo aby se přidala k třídním oblíbencům, Oscar Rossi junior po ní vrhal dlouhý, jakoby udivený pohledy – jsem si dost jistej, že do ní byl zabouchnutej. První den hned o první přestávce si stoupla naproti mně, zapřela si ruce v bok, ušklíbala se, naklonila hlavu a prohlásila: „Bejt novej je pruda, co?“

Stejně jednala s ostatní lůzou. Kladla nám otázky. Naslouchala. A já si říkal, že projevuje upřímnej zájem, protože jsem nechápal, proč by jinak na takový maníky jako my mrhala energií. Na oplátku přitom získávala akorát to, že jsme byli o to vlezlejší a usilovali o její pozornost ještě víc. Přesto se k nám dál chovala hezky, mluvila bez obalu, jak měla ve zvyku, tudíž se nikdo neurážel. „Už jsme si dneska popovídali dost, Tome. Měj se!“

Samozřejmě jsem dbal na to, aby nepojala podezření, že o její pozornost stojím taky.

Podezření, že jí to došlo, jsem ovšem pojal já.

Nikdy nic neřekla, jenom kdykoli jsme spolu mluvili a já se s ní pak rozloučil dřív, než se stihla ona rozloučit se mnou, věnovala mi rádobu spiklenecký pousmání. Odejít ale nebylo zrovna jednoduchý, protože na rozdíl od ní jsem se já neměl kam vrtnout. I když to nejspíš zapůsobilo, poněvadž v ní tenhle kluk z města, kterej se snažil odolávat jejímu šarmu, možná vzbudil zvědavost; v každým případě za mnou chodila čím dál častěji.

„Víš co?“ nadhodil jsem. „Seru na to, co si kdo myslí, ať jdou všichni do hajzlu. Já u toho byl, viděl jsem to na vlastní oči. Toma ten telefon sežral a v tom zkurveným seznamu stálo jméno Imu Jonasson.“

„Na tři věty to bylo dost sprostejch slov,“ podotkla Karen a ušklíbala se, hlavu ke straně. „Proč seš tak naštvanej?“

„Nejsem naštvanej.“

„Že ne?“

„Jsem naštvanej, protože...“ Zarazil jsem se.

Karen čekala.

„Protože jsou všichni kreténi.“

„Hm,“ zamumlala a rozhlédla se po ostatních na školním dvoře. Kluci z naší třídy se očividně chystali hrát fotbal s třídou pod námi a volali na Oscara juniora, protože byl sice jenom třetí nebo čtvrtý nejlepší fotbalista, zato kapitán týmu. Teď na ně ale mávnul, že nemá zájem. Seděl na lavičce s Henrikem ze třídy, co byl bedna na matiku, a ten mu něco vysvětloval a při tom ukazoval prstem do jeho učebnice algebry. Přesto to podle řeči těla vypadalo tak, jako by službu prokazoval Oscar Henrikovi a ne obráceně. Oscar se zjevně snažil soustředit, odhrnoval si z čela hustý tmavý vlasy, vejral do knížky těma svejma hnědejma holčičíma očima, kvůli kterejm si některý holky ze střední dělaly zacházku přes školní dvůr, jen aby si mohly jejich majitele blíž omrknout. V pravidelnejch intervalech zvedal od knihy pohled a pokukoval po mně a Karen.

„Nevyprávěls mi nic o rodičích,“ pronesla Karen a dlouhou štíhlou rukou pohladila jeden kořen, kterej vybíhal z kmene jako mohutná žíla a o kus dál se zanořoval do hlíny.

„Taky není moc co,“ opáčil jsem, aniž jsem odtrhnul pohled od lavičky, kde seděli Oscar junior a Henrik. „Umřeli při požáru, skoro si na ně nepamatuju.“

Oscar znova zvedl pohled a zadíval se mi do očí. Já je měl studený, modrý. Oscar junior byl takovej ten vždycky kamarádskej, srdečnej a okouzlující typ, jenže jeho povaha očividně rozčilovala akorát mě. A tak když jsem teď v jeho pohledu zahlídnul náznak nepřátelství, nejdřív mě napadlo, že to bude automatická reakce na to, že v mém pohledu viděl to samý. Až

potom jsem si uvědomil, že si nabeton spočítal, že tu figurku Luka Skywalkera jsem šlohnul já – protože je sice asi třetí nebo čtvrtý nejchytřejší ve třídě, přesto Karen nesahá ani po kotníky. Pak mi ale došlo, že ani v tomhle problém není. Prostě na mě žárлил – a to pomýšlení mě zahřálo u srdce. Žárлил, protože tam Karen seděla se mnou a naslouchala mně místo jemu, alfa samcovi. Najednou jsem dostal chuť ji obejmout, jenom abych uviděl, jak Oscar zezelená. Jenže ona by mě samozřejmě odstrčila a tohle zadostiučinění jsem mu dopřát nehodlal. Zaslechl jsem Karenin klidnej, příjemnej hlas: „To jako že si na vaše nepamatuješ?“

„Sorry, mám strašně mizernou paměť. Proto mám taky špatný známky z testů. Plus jsem samozřejmě hloupej.“

„Nejsi hloupej, Richarde.“

„To byl vtip.“

„To jsem pochopila. Jenže občas se lži, který člověk říká nahlas a moc často, mění tak trochu v pravdu.“

Zazvonilo na hodinu a mně pokleslo srdce. Ne proto, že jsme měli mít zemák se slečnou Štěbetalkou – cokoli, co dokázalo odvést moje myšlenky pryč z Ballantyne, bylo fajn –, ale proto, že bych byl rád, kdyby tahle chvíle neskončila. Karen vstala a z batohu jí vypadly dvě knížky.

„Bacha!“ Sklonil jsem se a zvedl je. Kouknul jsem na obálky. Na jedný stálo jméno William Golding a název *Pán much* a byla na ní vyobrazená uříznutá prasečí hlava nabodnutá na kůlu. Na druhý, což byla *Proměna* od Franze Kafky, se skvěl groteskní hmyz, asi šváb.

„Pecka. Kdes je vzala?“

„V knihovně paní Zimmerový,“ odpověděla Karen.

„Ty jo, nevěděl jsem, že tam mají takový hrůzostrašnosti.“

„Pch, paní Zimmerová má větší hrůzostrašnosti než tohle. Slyšels o černý a bílý magii?“